

[Jørgen Jensen.]

ene ægtefælles død, men vi finder det ikke rimeligt, at arveafgiften helt skulle bortfalde. Vi vil derfor stille ændringsforslag om, at den beregnede arveafgift bliver stående som en offentlig gæld til normal rente, så længe den efterlevende ægtefælle lever og ønsker dette. Herved opnår vi, at arveafgiftens negative likviditetsmæssige virkning ikke indtræffer, men samtidig opnår man, at det nuværende provenu opretholdes.

Arnfast (CD):

Da centrum-demokraternes ordfører ikke kan være til stede, skal jeg ganske kort meddele: vi er fortsat positivt indstillet over for dette forslag.

Wilhelm (VS):

Vi kan ikke medvirke til et forslag af denne art,

Jeg skal kun komme med den bemærkning, at når der nu bliver fremsat et forslag, der tager fat på det, nogle opfatter som et problem, så synes vi, det er interessant, at det er lykkedes at lave en særbehandling af almindelige borgerlige stabile ægteskaber i forhold til fraskilte, separerede og folk i papirløse ægteskaber. Her foretager man så at sige et tilbageskridt i retning af diskrimination af disse andre samlivsforhold ved, at man laver en undtagelse, som kun gælder for de stadig væk eksisterende ægteskaber.

Vi kan altså ikke medvirke. Heller ikke, selv om det blev rettet.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter) (KF):

Der er tilsyneladende opstået nogle misforståelser i forbindelse med dette forslag. Det drejer sig om den afgift, som enker og enkemænd uden børn skal svare ved ægtefællens død. I det tilfælde, hvor der er børn i ægteskabet, kan den længstlevende ægtefælle sidde i uskiftet bo og derfor undgå at betale arveafgift.

Det er denne forskelsbehandling, der ifølge det konservative folkepartis opfattelse virker fuldstændig meningsløs og uretfærdig. I mange tilfælde ejer det barnløse ægtepar f. eks. et parcelhus eller en virksomhed. Inflationen har medført, at boet ofte repræsenterer en lille formue, men det er jo på papiret. Arveafgiften er derimod i kontanter, og de skal skaffes, eller der skal søges om

henstand med betalingen. I sidste tilfælde løber der en anselig renteudgift på, nemlig 1 pct. over gældende diskonto. Det er kun denne situation, vi har ønsket ændret, og skulle der være en forkert formulering i lovforslaget, således som det kunne fremgå af ministerens tale, er vi naturligvis indforstået med at forhandle om denne formulering således, at vi kun tager højde for den skitserede situation.

Jeg skal sige til hr. Ømann, at jeg har modtaget henvendelse fra flere barnløse enker, men det drejer sig jo også om barnløse enkemænd; det var, ligesom om hr. Ømann havde overset, at der også er barnløse enkemænd, som er fortvivlede og ængstelige over for denne afgift, som bliver afkrævet dem på et tidspunkt, hvor disse mennesker har bekyrninger nok i forvejen.

Selv om vi herhjemme har det princip, at man betaler arveafgift ved modtagelse af arv, så er det efter vor opfattelse fuldstændig naturstridigt, at den længstlevende barnløse ægtefælle skal betale afgift af det, som vedkommende selv har været med til at skabe.

Jeg kan kun udtrykke glæde over, at flertallet i tinget bekræfter den sympati, som flertallet også havde for forslaget, da det blev fremsat; vi håber, at vi kan få det princip, som er nedfældt i lovforslaget, eventuelt med nødvendige ændringer, vedtaget i denne samling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Morten Lange):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af ligningsloven [af Stetter m. fl.] (Lovforslag nr. 2. Fremsat 8/10 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Dette forslag fra de konservative går ud på, at morarenter af skatter samt told- og forbrugsafgifter skal kunne fratrækkes, såfremt skatteyderen har fået henstand med betalingen. Forslaget er altså en modificering af de regler om ophævelse af fradragsretten for renter af skatter og afgifter, som folketinget har gennemført i de seneste år.

Man startede som bekendt med fra 1974 at ophæve fradragsretten for renter af de indeholdelsespligtiges for sene indbetalinger af indeholdt A-skat, fra 1975 ophævedes fradragsretten for renterne af B-skat og restskat, det samme gjaldt for særlig indkomstskat og for selskabsskat. Endelig gennemførtes ved en lov af 9. april i år den generelle regel i ligningslovens § 17 A, som fra den 1. januar 1976 udstrækker ophævelsen af fradragsretten ved for sen indbetaling til hele skatte- og afgiftsområdet. Bl. a. kommer således nu renter af ejendomsskatter, told og forbrugsafgifter og gave- og arveafgift ind under ophævelsen af fradragsretten.

Baggrunden for bestemmelserne har været at tilskynde til, at der i højere grad sker rettidig indbetaling, således at restancerne til det offentlige nedbringes. Lovbestemmelsen i ligningslovens § 17 A var med hensigt formuleret således, at den foruden egentlige morarenter også kommer til at omfatte sådanne renter, som betinges ved indrømmelse af henstand med indbetaling af skatter og afgifter, samt de renter, der skal erlægges i visse efterbetalingstilfælde, f. eks. efter investeringsfondsloven.

Det forslag, som de konservative nu er kommet med om modificering af reglen i ligningslovens § 17 A, således at ophævelsen af fradragsretten kun skal gælde morarenter i de tilfælde, hvor der ikke er indrømmet henstand, fremsatte de konservative allerede som ændringsforslag til det lovforslag, der førte til loven af 9. april i år. De konservative kunne ikke dengang få støtte til deres forslag, og jeg vil gerne på regeringens vegne sige, at det fortsat er vor opfattelse, at det konservative forslag ikke bør gennemføres.

Forslaget vil nemlig medføre, at der bliver tale om en afgørende forskelsbehandling af skatteydere med hensyn til fradragsret for

morarenter af skattebeløb, alt efter om der er opnået henstand med betalingen eller ej, og denne forskelsbehandling er efter min mening vanskelig at begrunde. Dertil kommer, at det ikke kan undgå at give ganske betydelige administrative vanskeligheder, hvis der fortsat skal være fradragsret for de renter, der påløber i de tilfælde, hvor der er ydet henstand.

Mange skatteydere, som forudser, at de kan komme i restance af kortere eller længere varighed med skattebetalingen, vil under en sådan ordning på en eller anden måde søge at opnå henstand. Vi må forudse, at antallet af ansøgninger om henstand vil stige meget stærkt, og i mange tilfælde vil man formentlig søge at sikre sig henstand gennem en klage over skatteansættelsen. Vi må altså også forudse, at der vil indkomme klager, der ellers ikke ville være kommet, hvis man har en sådan forskelsbehandling af henstandsrenter og morarenter i øvrigt.

Jeg vil i øvrigt godt tilføje, at man hidtil har været ret kulant med at indrømme henstand med skattebetalingen i tilfælde, hvor der var likviditetsmæssig baggrund herfor. Jeg vil sætte spørgsmålstegn ved, om en sådan praksis kan opretholdes under en ordning som foreslået i det forslag, vi her har til behandling. Fra administrativ side må man formentlig søge at imødegå den nævnte udvikling gennem en skærpelse af henstandspraksis.

Jeg mener ikke, vi skal bevæge os ad den vej, de konservative har foreslået her. Den vej vil medføre forskelsbehandling af skatteyderne, og den vil give en yderligere tung administration. Jeg kan derfor ikke anbefale gennemførelsen af forslaget.

Kampmann (S):

Jeg kan aldeles henvise til skatteministerens afvisning af forslaget. Afvisningen var nok så meget begrundet i en række specielle forhold, men hertil kommer det klare generelle forhold, at det ikke er socialdemokraternes agt at forøge antallet af fradrag. Tværtimod mener vi, at en fradragssanering er langt mere nødvendig, og derfor kan man som hovedregel ikke regne med, at socialdemokraterne vil acceptere nye fradrag, tværtimod vil vi hellere fjerne mange af dem, vi har.

Jens Foged (V):

Modsat den socialdemokratiske ordfører kan jeg sige, at venstres principielle standpunkt er det, at renter altid er fradragsberettigede.

Det foreliggende lovforslag vil vi se venligt på ud fra den betragtning, at når der er indsendt skattesager og der søges henstand, må der være et grundlag for, at vedkommende borger ikke skal betale så store renter, som i bemærkningerne til lovforslaget er angivet at være helt op til 30 pct., og når vi ved, at mellem 40 og 50 pct. af alle klagesager vindes af klageren, er det sådan set ganske utroligt, at man tager så hårdt på det, som man nok gør her. Jeg må indrømme, at vi fra tidligere tid, hvor vi havde en venstregering, vistnok havde beg på fingrene i den sag, men vi har jo lov til at komme til at se anderledes på det, og da vi finder, at udviklingen er blevet lidt for voldsom på dette område, synes vi også, problemet må tages op til ny drøftelse, så vi vil se velvilligt på det i udvalget.

Svend Andersen (Roskilde amt) (FP):

Fremskridtspartiet er af den opfattelse, at så længe vi har indkomstskatten, bør også enhver form for renter være fradragsberettigede, og dette gælder altså også enhver form for morarenter, uanset om det er morarenter til det offentlige, eller om det er morarenter til private kreditorer.

Vi mener derfor, at man i stedet for skulle have udformet lovforslaget på samme måde, som vi har udformet vores lovforslag nr. 35, hvor man giver en generel ret til at fratække morarenter. Men vi betragter dog det af de konservative fremsatte lovforslag som et skridt i den rigtige retning, og vi kan derfor støtte forslaget og give det den velvilje, som er nødvendig.

Bernhard Baunsgaard (R.V.):

Der sker jo indimellem nogle mærkelige og morsomme ting her: et forslag om indførelse af lidt mere papirnusseri og administrationsbesvær støttes af fremskridtspartiet, for det er nemlig det, der opnås ved det konservative lovforslag, når man lader nogle morarenter blive fradragsberettigede og andre ikke.

Jeg kan kun sige, at vi finder ikke, det er

rimeligt at gennemføre det konservative forslag, fordi det øger administrationen og gør tingene endnu mere indviklede, og som ministeren for skatter og afgifter så rigtigt fastslog, giver det adkomst til mange indviklede administrationsbesværligheder.

Så vil jeg godt have lov til at sige et par ord om de bemærkninger, der følger med lovforslaget, og dem beder jeg om at ministeren for skatter og afgifter også læser igennem og overvejer. Der står nemlig i bemærkningerne, at med den ventetid, der er for færdiggørelse af skattesager, er det efterhånden en betænkelig ordning, vi har, og jeg kan måske gøre opmærksom på, at — hvis jeg ikke husker galt, men jeg har papiret liggende dernede — der endnu ligger i landsskatte retten sager fra 1966, og det er en urimelig tilstand for skatteyderne. Jeg håber, at den nuværende minister for skatter og afgifter gennemfører det, som et enigt folketing pålagde to tidligere ministre, nemlig at nu måtte der ske noget, så skatteyderne behandles rimeligt, så ombudsmanden ikke mere kan komme og sige til os, at på dette punkt er der forhold, der er ødelæggende for retsopfattelsen i landet.

Ømann (SF):

Til klargørelse af denne sag og dens omfang: jeg synes, at venstres ordfører ligesom vred problemstillingen lidt ved at snakke om, hvor mange skatteydere der fik medhold. Tallet lå vistnok i sig selv i overkanten, men det at få medhold betyder jo at få en eller anden korrektion i nedadgående retning, og det har ikke ret meget at gøre med disse vægtigere sager, hvor der søges om henstand.

Det ligger sådan, at det kun er et fåtal af klagesager, der søges henstand i. Det ligger sådan, at det er et endnu mindre antal, der bevilges henstand i. Det er i virkeligheden et meget lille antal, men hvis man går hen og gennemfører noget af denne karakter, bliver det et tilløbsstykke, og det får den effekt, at administrationen selvfølgelig bliver langt større — man er nødt til at behandle sagerne grundigere, for nu koster det jo penge — og endvidere får det den naturlige effekt, at man bliver mere karrig med at yde henstand. Derfor tror jeg i og for sig ikke, det er at gøre de større sager af principiel karakter,

[Ømann.]

hvor der i virkeligheden er behov for henstand, og som ikke hviler på noget skøn, en tjeneste.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal da blankt erkende, at vi, om end nølende, har været med til, at alle former for morarenter ikke blev fradragsberettigede. Jeg erkender nu lige så blankt, at forslagsstilleren kan have en vis ret i, at vi med en sådan praksis vil afholde en del skatteydere fra at føre den sag, som de selv føler de måtte være berettigede til at føre, men undlader, fordi det kan blive en dyr historie.

Vel, vi må også sige, at henstandsbevillingerne stadig er et fåtal, og derfor kan det nok give øget administration, fordi flere vil søge om henstand, men hvis vi finder, der er noget uretfærdigt i vores lovgivning, kan det jo ikke hjælpe, vi med økonomiske sanktioner ønsker at hindre noget, fordi vi siger, det er administrativt besværligt. Finder vi, at det er retfærdigt, må vi gennemføre det, selv om det kan få administrative konsekvenser.

Om det så skal gøres på den måde, som det er skitseret her i lovforslaget, skal jeg på nuværende tidspunkt lade være usagt, men det må vel være muligt i udvalget at finde frem til en måde at fritage visse morarenter på — nemlig de morarenter, der pålægges, hvor der er søgt henstand — og måske til en videre udvidelse. Jeg finder i alt fald i øjeblikket, at for anstændighedens skyld må vi nødvendigvis ændre loven på det punkt, selv om vi måske tidligere havde en anden stilling til sagen. Derfor vil vi af hensyn til de mennesker, som er kommet i klemme, være med til en hurtig og positiv behandling af dette spørgsmål.

Jørgen Jensen (DKP):

Vi kan ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse. Det er vor opfattelse, at forslaget fremkommer, fordi der er for lang en ventetid i landsskatteretten, og med op til 4 års ventetid er det også rimeligt at kigge på det forhold. Men vi mener, det er et urimeligt forslag. Det, man burde gøre, var at stille forslag om at nedsætte ventetiden på behandling af skattesager. Jeg mener ikke, det kan være rigtigt at fremsætte forslag, som betyder nye skattefiduser, som betyder yderligere vanskeligheder for behand-

ling af sagerne og dermed endnu længere ventetid. Det, man kunne gøre, var at forenkle skattelovgivningen, ophæve alle ekstraordinære afskrivningsregler og ansætte det nødvendige personale, og her kan vi jo pege på, at landsskatteretten enstemmigt har indstillet, at der blev oprettet et ekstra kontor, at der kom personale, som kunne behandle sagerne hurtigt.

Vi kan altså ikke medvirke til dette forslags gennemførelse.

Wilhelm (VS):

Vi kan heller ikke medvirke til gennemførelse af dette forslag. Vi skal ikke på nogen som helst måde forsvare lange ventetider med den slags sager, men jeg vil dog sige, at derfra og så til at tale om de uretfærdigheder, der begås osv., synes jeg, der er et spring, for der er jo ikke nogen hverken netto- eller bruttobeskatning på 12 pct., hvis klagen viser sig berettiget. Der er en urimelighed med at vente på en afgørelse, men der er ikke den økonomiske uretfærdighed, hvis det viser sig, at der er hold i klagen. Vores motivering for ikke at kunne medvirke til det her er jo de ting, som har været fremme bl.a. i skatteministerens kommentarer. Det kan jo se rimeligt ud, dette, at der er indrømmet henstand, hvis man foregler sig, at der indrømmes henstand efter en vurdering af rimelighed eller ikke rimelighed, men det gør der jo ikke. Når praksis er sådan, at der næsten automatisk indrømmes henstand i tilfælde af klage, så er det klart, som skatteministeren siger, en urimelig forskelsbehandling, der ville komme mellem de tilfælde, hvor der er indrømmet henstand, og de tilfælde, hvor der ikke er.

Deraf kunne man måske slutte, at så skal vi gøre det over hele linjen, eller også skal vi slet ikke gøre det. Når vi mener, man heller ikke skal gøre det over hele linjen, er det, fordi der her ligger et massivt tilskud eller i hvert fald en potentiel mulighed for et massivt tilskud. Det er jo ikke ganske almindelige folk med lømindtægter, der ville komme til at forøge puljen af sager, hvor man havde klaget for at opnå en henstand og for at opnå en fradragsberettigelse af morarenterne. Det er jo de tilfælde, hvor det virkelig betyder noget for en likviditet i en husholdning eller i et firma.

Den tilskudsordning, der ligger her, kan

[Wilhelm.]

man diskutere på alle andre leder og kanter. Nu ved man godt, at VS generelt er imod disse former for tilskud, men det skal i hvert fald slet ikke være tilfældige myndigheder i skattevæsenet, der indrømmer eller ikke indrømmer en henstand, som dermed skal tage stilling til så massive tilskudsordninger, som ligger her, hvor den effektive nettorente jo, ifald disse morarenter blev fradragsberettigede, ligger nede under 5 pct., i en situation, hvor vi kender den på markedet. Man skal ikke have meget fantasi for derudfra at forestille sig, hvilket, som hr. Ømann sagde, tilbøvsstykke det i så fald vil blive.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter) (KF):

Ministeren har ret i, at lovforslaget har været til behandling her tidligere, nemlig som ændringsforslag i forbindelse med forslaget om ligningsloven, der blev gennemført i marts måned i år. Hr. Jens Foged behøver ikke at undskylde, at han dengang var med til at stemme forslaget ned, for der var mange ændringsforslag ved den lejlighed — 19 i alt, tror jeg — og partiernes politikere havde travlt med så meget andet, vi var jo inde i en alvorlig politisk passage.

Jeg må minde socialdemokratiet om, at man har gennemført skærper af forskellige bestemmelser, f.eks. også arveafgiftsbestemmelser, og det var jo svært at få disse skærper igennem tinget. Jeg mener, at det især var hr. Grünbaum, der var fortaler for, at man ved disse lejligheder etablerede henstandsordninger. Men den regel, som blev gennemført i marts måned i år, er jo så generel, at den også straffer alle disse forskellige former for aftaler, som måske oven i købet er lovfæstede, mellem på den ene side skatteyderen og på den anden side myndighederne. Det har efter min mening aldrig nogen sinde været folketingets hensigt, at disse skatteydere skulle straffes ved, at deres henstandsrenter ikke skulle være fradragsberettigede.

Jeg har altid talt for, at vi skulle sørge for, at egentlige strafrenter blev så høje, at vi kunne regne med, at vi kunne komme nogle af restancerne til livs, men jeg har aldrig talt for, at dette skulle gælde aftaler om henstand eller efterbetaling. Det er efter min mening helt urimeligt, og jeg forstod da

også, at der var mange af partiernes ordførere, som indser, at dette er en urimelighed, som vi bliver nødsaget til at se på, fordi vi reelt har sat hele henstandsinstitutionen ud af kraft, hvis vi opretholder, at henstandsrenter ikke kan fradrages.

Må jeg sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at der jo ikke er tale om nogen indviklet administration i forbindelse med en ændring i den af os skitserede retning. Begreber som henstand og efterbetaling er klart definerede, og der vil ikke være nogen vanskeligheder med at foretage den nødvendige afgrænsning.

De nye regler skulle træde i kraft pr. 1. januar. Jeg har et håb om, at vi i folketingets skatte- og afgiftsudvalg kan se på dette forhold og få klaret spørgsmålet, således at vi ikke gennemfører denne urimelige ordning, som vil stille mange, mange skatteydere i en særdeles vanskelig situation, ja, de vil overhovedet ikke kunne forstå, at de ikke kan opretholde en fradragsret for en ordning, som måske oven i købet er lovfæstet, men som i hvert fald er aftalt imellem skatteyderne og myndighederne med hensyn til at klare skattebetalingen på et tidspunkt, der også er rimeligt set fra skatteyderens side.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Nej, der er ikke tale om udviklede regler i øjeblikket, men der bliver tale om udviklede regler, hvis det konservative forslag bliver gennemført, og dermed skaber vi forøget administration. De udviklede tilstande ville opstå, fordi myndighederne naturligvis så måtte gå ind i en meget nøje overvejelse i de enkelte tilfælde af, om det er rimeligt at give henstand med en skat, fordi der, hvis man giver henstand og det konservative forslag er gennemført, vil blive en meget klar fordel for den skatteyder, der er i restance. Derfor kommer de udviklede tilstande, hvis vi gennemfører det konservative forslag, og derfor må jeg kraftigt advare mod det.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter) (KF):

Jeg forstår ærlig talt ikke hr. Bernhard Baunsgaards indlæg. Jeg har fået den opfattelse ved at studere forhandlingerne, at netop det radikale venstre gik med til en skærpe f. eks. af afgiftslovgivningen, fordi hr. Grünbaum som finansminister indstiftede

[Stetter.]

denne henstandsinstitution. Og i den forløbne periode har man jo klaret udmærket, at renter af henstand var fradragsberettigede. Det, der sker ved de nye bestemmelser, der træder i kraft fra 1. januar, er, at man nu vil ophæve denne fradragsret. Jeg håber stadig væk, at det radikale venstres ordfører vil være i stand til at forhandle disse forhold ud fra en realistisk vurdering.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det hændelsesforløb, vi vil få, hvis det konservative forslag bliver gennemført, er, som jeg skildrede det, at man i hvert enkelt tilfælde meget nøje må overveje, om man kan give henstand eller ej, og så har vi de udviklede regler.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Morten Lange):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om brandvæsen og redningskorps, herunder civilforsvaret [af Voigt m. fl.].

(Andre selvst. forslag nr. IV. Fremsat 9/10 75).

Forslaget sattes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

På indenrigsministerens vegne skal jeg sige følgende: fremskridtspartiets forslag til folketingsbeslutning om brandvæsen og redningskorps, herunder civilforsvaret, er en uændret genfremsættelse af et forslag fra samme parti af 20. marts 1975. Jeg kan derfor i det hele henvide til min kollega indenrigsministerens bemærkninger ved førstebehandlingen af forslaget den 7. maj dette år.

Indenrigsministeren fremhævede ved denne lejlighed, at der allerede i dag på de pågældende reglers grundlag er organiseret en hjælp i tilfælde af brand og ulykke ud fra det samme sigte som det, forslagsstillerne har, nemlig at hjælp skal tilkaldes fra nærmeste redningskorps, og indenrigsministeren fremhævede yderligere, at der løbende foregår et undersøgelsesarbejde for til stadighed at sikre den størst mulige effektivitet, og det vil navnlig sige hurtighed, i hjælpen i tilfælde af brand eller ulykke.

I denne forbindelse vil jeg godt henlede opmærksomheden på den undersøgelse, der er iværksat af administrationsdepartementet, og som går ud på at undersøge, hvorvidt den gældende struktur for det samlede civilforsvarssystem er hensigtsmæssig i forhold til de midler, der efter de senere års erfaringer stilles til rådighed fra de bevillende myndigheder. Man vil bl. a. særlig interessere sig for, om det beredskab, der er opbygget med henblik på ulykker i fredstid, vil kunne overtage opgaver i civilforsvarssystemet, samt i hvilket omfang dele af civilforsvarssystemet kan overtage fredsmæssige opgaver. Regeringen anser det derfor ikke for hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at tage noget lovgivningsinitiativ på dette område.

Henning Jensen (S):

Jeg kan på socialdemokratiets vegne afvise forslaget, idet vi mener, det faktisk er overflødigt. Naturligvis hilser vi velkommen, at der foretages et undersøgelsesarbejde i retning af at gøre vores brandslukning og redningsarbejde mere effektivt, end det er i dag. Det er klart, det kan vi altid kun være interesseret i.

Når hr. Voigt i sit forslag til folketingsbeslutning anfører, at den lange, tørre sommer animerer til, at hr. Voigts og fremskridtspartiets forslag skal realiseres, vil jeg gerne henvide til, at netop den lange og tørre sommer beviste, at der var et godt og solidt samarbejde civilforsvaret, de kommunale brandvæsener og Falck-Zonen imellem. Jeg synes, det er det bedste bevis for, at det system, vi arbejder med i dag, er et system, som kan forsvares så at sige til alle sider.

Jeg skal også henvide til, at jeg har haft samtaler med ledende folk både inden for